

Form, hvorved det ikke vil blive et Brev, men det kan ogsaa indeholde meget Andet end netop Anbefalingen, og forsaavidt maa det dog ogsaa efter min Formening betragtes som et Brev.

Finantsministeren: Jeg maatte maaskee ogsaa tillade mig at gjøre opmaerkksom paa, at man jo nu har et meget simpelt Middel med Hensyn til Anbefalingsbreve, som man ikke tilforn har havt. Da der her blot er Spørgsmaal om det danske Postregale, saa kan man jo forsyne sit uforseglede Anbefalingsbrev med Frimærke, saa er det jo frankeret for Posten og saa kan den Vedkommende, hos hvem det befindes, ikke straffes.

Besæfely: Det forekommer mig dog at være vel Meget forlangt, at man ikke skulde have Tilladelse til at føre et Anbefalingsbrev med sig, undtagen man derfor betaler en Afgift til Postvæsenet. Vel er denne Afgift ubetydelig; men jeg skjøner dog virkelig ikke, at det skulde være hensigtsmæssigt saaledes at paalægge en Afgift, naar det egentlig talt er umuligt at sende dette Brev paa anden Maade end just med den Person, som fører det med sig. Det er bekjendt, at et Anbefalingsbrev eller et Creditiv ikke kan sendes undtagen med den, som skal benytte det. Det Sikkerhedsmiddel, man i Almindelighed har med Hensyn til Creditiver, er, at den Mand's Underskrift, som skal benytte Creditivet, sendes iforveien til det Huis, som har at udbetale Creditivet; men jeg skjøner virkelig ikke, hvorledes det, naar man maa indrømme, at disse Breve ikke kunne sendes med Andre end med den Rejsende selv, da skulde være forbudt for den Rejsende at føre dem med sig, og at dette kun, naar han betalte en Afgift til Postvæsenet, skulde være ham tilladt. Naar den ærede Rigsdagsmand

for Bornholm (Krabbe) har villet argumentere fra Formen, idet han yttrede, at man kunde undgaae det, hvis man ikke gav Brevet Formen af et Brev, da forekommer det mig, at han derved kommer i Modsigelse med den høitærede Finantsminister; thi, saavidt jeg opfattede det, som af den høitærede Finantsminister blev anført om de Breve, som bleve sendte i Mængde under Couvert, da skulde disse være Breve, uagtet de ikke havde antaget Brevform. De ville jo dog vel, naar de sendes i Kasser eller paa saadan Maade, eller hvorledes man end couverterer dem, neppe være sammenlagte i Form af Breve, og selvfølgelig maatte de altsaa ifølge den ærede Rigsdagsmand's Uttringer ikke være at betragte som Breve; men iøvrigt skal jeg kun atter bringe det ærede Thing i Erindring, at det Argument, jeg tillob mig at hente fra Brevhemmeligheden, endnu staaer uimodsagt.

Orsted: Ja, jeg kan ikke Andet end være enig i det her omhandlede Forslag. Det forholder sig vist saaledes, som det af de ærede Forslagsstillere er udviklet, at det ligger i det almindelige Begreb om et Brev, at det skal være forseglet, og navnlig at man ikke antager saadanne uforseglede Sedlers Førelse med Leilighed, der iøvrigt have Natur af Breve, for forbudt. Det forekommer mig ogsaa, at det i alt Fald er paa en høist uklar Maade, at det er antydet i de paaberaabte Anordninger, at Forbudet skulde strække sig til uforseglede Breve, og at det vil medføre meget Besvær og mange Uleiligheder og give Anledning til mange Disputer, naar man vil antage, at Alt, hvad der skriftligt sendes fra den Ene til den Anden, skal være at betragte som et Brev, der er underkastet Postvang, uagtet det ikke er forseglet.